

Szauer Ágoston

NAGYMAMA

A kert végén, ahol még nap van,
lábához cékla dörgölőzik,
ül egy kicsit az alkonyatban,
megszokott kép ez késő őszig.

A halvány darvak messzesége,
a ritka lég fakítja, hívja —
pasztellszín kendő, válik kékre,

s a tájról lassacskán leválik.
Már fehér papírt látni sírva.
Tenyérben hó, vinnéd a házig.

JÁTÉK

Megint a jól elgurult tárgyak,
ellentmondva a fizikának,
nyomukban szitok sziszeg újra.

Ilyenkor mély békéjű csendben,
mikor a függöny kicsit lebben,
ajkát érinti Isten ujjja.

ERJEDÉS

Túlérett cseresznye nedve,
a méhek zsongása részeg,
pálinkaszag ül a kertre.
Össze sosem illó részek.

Nem vigasztal semmi tudás,
hűs nyugszékeden fekszel.
Természet, vad felbolydulás.
És elmúlik ez is egyszer.